

ἀνά χεῖρας ράβδον καὶ προβάλλει τὸν πόδα του ἐπὶ τῶν πρώτων κατοφερειῶν τοῦ ὄρους τῆς Ἀνατολῆς, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου χάνεται εἰς τὸ ἄπειρον ἢ χώρα τῶν σκιῶν. Ἴδου, καταφθάνει εἰς τὸ τέρμα τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, καὶ ἐκεῖ εἰς δευτέραν εἰκόνα, παρευρισκόμεθα εἰς τὴν ὑποδοχὴν ἢ ὁποία τῷ γίνεται. Μία συκομορέα, μὲ πυκνά φυλλώματα, φορτωμένη ἀπὸ συγκομορα ἐπέχει θέσιν συνόρων, καὶ μία γυνή, προβάλλουσα μέγχις ὀσφύος, ἀπὸ τὸν κορμὸν τείνει εἰς τὸν ταξειδιωτὴν δίσκον πλήρη ἄρτου καὶ καρπῶν καὶ δοχεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκχειλίζει τὸ ὕδωρ. Ἐὰν ἀρνηθῆ, δὲν δύναται πλέον νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν γήινον κόσμον. Ἐὰν δεχθῆ, ὑποδουλοῦται διὰ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ὕδατος εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰσέρχεται ἐλεύθερος τότε εἰς τὰς μυστηριώδεις χώρας. Εἶναι ἐξηναγκασμένος νὰ βαδίζῃ εἰς αὐτὰς μετὰ μεγίστης προφυλάξεως ἵνα μὴ εὔρη αὐτοῦ τὸν θάνατον δευτέραν φοράν, διότι τότε δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπὶς νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ποθητὴν ζωὴν.

Τὸν παρακολουθεῖ τις, εἰς σειράς μικροζωγραφιῶν, παλαίοντα μὲ τὸ δόρυ ἢ τὸ ξίφος κατὰ ἰοβόλων ὄψεων, διαφόρου μεγέθους, ἢ κατὰ δηλητηριωδῶν ἐντόμων, κατὰ τεραστίας χελώνης ἢ μεγάλου ἐρυνθοῦ ὄνου, ἐκπροσωποῦντος τὸ *πανοῦργον πνεῦμα* Σὲτ-Τυφῶν. Ἀλλαχοῦ μία λέμβος προσφέρεται νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ βασίλεια τοῦ Ὀσίριδος· ἡ λέμβος αὕτη εἶναι μάγισσα καὶ τῷ ἀποτείνει ἐρωτήσεις καὶ ἀπαιτεῖ ἀπ' αὐτοῦ νὰ ὀνομάσῃ καὶ νὰ περιγράψῃ ἐν λεπτομερείᾳ, τὰ μέρη ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι κατασκευασμένη. Ἡ σκηνὴ εἶναι φυσικωτάτη· ἡ ψυχὴ ὀρθία παρὰ τὴν ὄχθην τείνει χεῖρα ἰκέτιδα, καὶ πρὸ αὐτῆς τὸ φιλοπερίεργον πορθμεῖον μετὰ τοῦ ἀπὸ θεότητος πληρώματός του.

Ἀφοῦ ἐξετάσῃ τις τὰς εἰκόνας αὐτὰς, πείθεται περὶ τῆς οὐσίας αὐτοῦ τούτου τοῦ βιβλίου εἶναι ὁδηγὸς καὶ δεικνύει τὸν τρόπον τῆς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον συνδιαλέξεως, πρὸς χρῆσιν τῶν ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκζητοῦσι τὸν τρισπόθητον παραδείσον.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι 15 Ὀκτωβρίου 1907.

Πλησιάζει ἤδη ὁ πρῶτος χειμερινὸς μῆν καὶ ὅμως εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν ἀκόμη καλοκαίρι. Συμβαίνει κάποτε ἢ φύσις νὰ εἰρωνεύεται τὸν ἡμεροδείκτην καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι παιγνίδι πάντοτε εἰς τὰ χεῖρα ἀοράτων δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι συνεννοῦνται ἢ διαφωνοῦν εἰς βάρος του χωρὶς κἂν νὰ τὸν ἐρωτοῦν καὶ χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν γνώμην του. Τώρα τὸ φθινόπωρον, ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν καὶ τῶν βροντῶν καὶ τῶν βιαίων ἀνέμων, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ξηρὰ, γαληνιαία καὶ ἠλιόλουστος. Οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀγρῶν κυττάζουν μὲ ἀδημονίαν τὰ ὕψη καὶ ζητοῦν βροχὴν ἢ ὁποῖα νὰ ποτίσῃ τὴν γῆν. Ἀπελπιστικαὶ πληροφοροῖαι κυκλοφοροῦν περὶ τῆς γεωργίας καὶ τῆς κτηνοτροφίας. Οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν πικρὰν πείραν τοῦ ὅτι ἡ γεωργία καὶ ἡ κτηνοτροφία εἶναι δύο κυρία πού γκρινιάζουν καὶ παραπονοῦνται εἴτε βρέξῃ εἴτε δὲν βρέξῃ,

ἀπολαμβάνουν τώρα τὴν ἀγαθὰ τῆς ἐξόχως ὥραιας αὐτῆς ἐποχῆς, ἢ ὁποῖα συναγωνίζεται πρὸς τὴν ἀνοιξιν, ἂν ὄχι εἰς τὴν νεανικὴν ὁρμὴν, βεβαίως ὅμως μὲ τὴν ἡρεμον καὶ ἁρμονικὴν μελαγχολίαν.

Ἡ παράτασις τοῦ φθινοπώρου ἀνέβαλε τὴν ἔναρξιν τῆς κοσμικῆς χειμερινῆς κινήσεως. Ἀπλῶς εἰς τὸ μεταξὺ ἐπιστρέφουν οἱ τελευταῖοι ἀπὸ τοὺς ἀποδημήσαντας. Ἡ «ἐπάνοδος» ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἀπὸ τὰ λουτρά καὶ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἐβράδυνεν ἐφέτος περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε. Χθὲς μία σειρά ἀμαξῶν ἔφερε τοὺς τελευταίους «παραθερίσαντας» εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὰς θερινὰς λουτροπόλεις.

Εἰς αὐτὰς ἢ κινήσεις ἐπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ζωηρὰ ἐφέτος. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τὸ Λουτράκι, ἢ μᾶλλον Εὐρωπαϊκὴ καὶ ἡ μᾶλλον εὐκόλος ἀπὸ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς λουτροπόλεις. Εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ὥρῶν ἀπὸ τὰς Ἀθή-

νας με τὸν καλλίτερον Ἑλληνικὸν σιδηρόδρομον, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, με λουτρὰ θαυματουργά, ὠραία ξενοδοχεῖα, θέατρον καὶ ὅλας τὰς ἐνκόλιας, συγκεντρώνει πικνωτάτον κόσμον ὁ ὁποῖος συμπληρώνει τὴν θεραπείαν με πόκερ παννύχιον. Τὸ Λουτράκι ἀπέκτησε τώρα καὶ ἓνα δήμαρχον θαυμάσιον τὸν ἐν Πειραιεὶ ἔμπορον κ. Θεοφ. Χατζόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ νὰ κάμῃ τὸ Λουτράκι τὸ Αἶξ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁποῖος ἤρχισεν ἤδη με ὁρμὴν καὶ με ἐνθουσιασμόν νὰ μεταβάλῃ καὶ νὰ ἐξωραΐζῃ τὴν μικρὰν πόλιν. Ἡ Αἰδηγὸς ἐπίσης εἶχε κίνησιν πολλήν καὶ ἡ Κυλλήνη συνεκέντρωσε πικνωτάτους ἐπισκέπτας.

Ὅλοι αὐτοὶ τώρα εἶναι εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐτοιμοὶ ν' ἀρχίσουν τὴν χειμερινὴν ζωὴν, ἡ ὁποία ἐδῶ δὲν εἶναι ἐστερημένη πνευματικῶν ἀπολαύσεων ἀλλὰ ἀρτύεται ἀφθονώτατα ἀπὸ πόκερ τὸ ὁποῖον ἠπλώθη παντοῦ, κατέλαβεν ὅλα τὰ σπήτια καὶ ἐκινδύνεσε νὰ ἐξορίσῃ τὴν ὀμιλίαν, τὴν μουσικὴν, καὶ τὸν χορὸν. Πέρουσιν ὅταν ἦτο ἡ πρώτη ὁρμὴ τοῦ νέου αὐτοῦ παιγνιδιοῦ, ὅλα ὑπεχώρησαν καὶ πρὸ αὐτοῦ ἔφυγε τρομαγμένη ἡ ἔξυπνη καὶ ζωηρὴ καὶ θελκτικωτάτῃ Ἀθηναϊκῇ κουβέντα. Εὐτυχῶς ἡ κοινωνικὴ κίνησις φαίνεται ὅτι ἐπῆρε πλέον δρόμον, καὶ ὅτι ὁ ἐρχόμενος χειμὼν θὰ μᾶς δώσῃ κοινωνικὰς ἀπολαύσεις τοιαύτας ὥστε νὰ ἐλαττωθῇ τοὐλάχιστον ὀλίγον ἡ ὁρμὴ τοῦ πόκερ καὶ τῆς χαρτοπαιξίας ἐν γένει.

Πραγματικῶς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἐδημοσίευσεν τὸ πρόγραμμά του, πρόγραμμα τὸ ὁποῖον πλὴν δύο τριῶν ἐξαιρέσεων, δὲν φαίνεται ἀνάλογον τοῦ προσορισμοῦ τοῦ πρώτου καὶ ἐπισήμου μας θεάτρον. Ὁ κ. Βλάχος εἶναι ἄνθρωπος ἐπί-

μονος καὶ προσκολλημένος εἰς τὰς ιδέας του. Ὁ κ. Δαμβέργης ὁ γενικὸς γραμματεὺς, κατέβαλε προσπαθείας νεωτεριστικὰς, αἱ ὁποῖαι φαίνονται διὰ μέσον τῶν γραμμῶν τοῦ προγράμματος. Θὰ ἴδωμεν ἐπὶ τέλους ἂν ἡ περίοδος αὐτῆ τοῦ Βασιλικοῦ θ' ἀποβῇ εὐτυχεστέρα ἀπὸ τὰς προηγουμένας.

Καὶ ταῦτοχρόνως ὁ « Παρνασσὸς » ἐτοιμάζει σειρὰν διαλέξεων καὶ συναυλιῶν αἱ ὁποῖαι θὰ συγκεντρώσουν πάλιν εἰς τὴν κορυφὴν Πομπηϊανὴν αἰθουσῶν τὸ ἄνθος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ ἐξ οἱ γνησιώτεροι Ἀθηναῖοι λογογράφοι ἰδρύνουν ἑταιρίαν διαλέξεων, ἡ ὁποία θὰ συστηματοποιήσῃ τὸ ὠραῖον αὐτὸ εἶδος τῆς πνευματικῆς ἐργασίας.

Καὶ τέλος ἡ « Καλλιτεχνικὴ Ἑταιρεία » καταρτίσασα τὸ ἐντενκλήριόν της, ἐτοιμάζεται ἤδη διὰ μεγάλην ἔκθεσιν τὴν 25 Μαρτίου, ἔκθεσιν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι.

ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶναι ὀλίγα ὅλα αὐτά. Ἡ φιλολογία, τὸ θέατρον, ἡ μουσικὴ, ἡ κοσμικὴ κίνησις, ἡ ζωγραφικὴ, περιλαμβάνονται εἰς τὸ πρόγραμμα αὐτὸ τῆς ἀρχομένης χειμερινῆς περιόδου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ αἱ Ἀθηναῖαι θὰ περάσουν καλά. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητον. Ὁ χειμὼν εἶναι ἐποχὴ θλιβερὰ καὶ πρέπει νὰ τὴν περῶν καεὶς ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εὐχάριστα. Ἰδιαιτέρως εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ χαϊδευμένο παιδί τοῦ ἡλίου, χρειάζεται κάθε εἶδος ἀποζημίωσις ὅταν ὁ ἥλιος λείπῃ.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

